

A sok is lehet kevés...

Szép és jó gondolatok hozták létre a Nemzeti Kulturális Alapot /NKA/. A szerencsében reménykedő honfitársaink ötös lottóra költött pénzének játékadója nem kevés, ezt az összeget a magyar kultúrára fordítani pedig okos döntés. Az elmúlt esztendőben ez az összeg mindig több volt 10 milliárdnál, tavalyi adatot nem találtam. Ismeretes, hogy a pénzt kollégiumi rendszerben osztják el, azaz a művészeti kollégiumok tagjai döntenek arról, a pályázatot benyújtók közül kinek jut pénz, és kinek nem a rendelkezésre álló összegből. Amióta persze a pénzt feltalálták, s ez nem ma volt, az mindig kevésnek bizonyult, és amióta pályázatok léteznek, azóta mindig voltak, vannak és lesznek olyan emberek, közösségek, akik, amelyek elégedetlenek az adott pályázat kimenetelével. Híre ment, hogy némiképpen változott az NKA működése. Ezekről az átszervezésekről kérdeztem az NKA alelnökét, Doncsev Andrást, aki egyben a Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap / MTVA/ kulturális főszerkesztője is.

■ Az NKA működésében bekövetkezett változásokat az eddigi tapasztalatok indokolták, avagy gazdasági okai voltak?

– Egyik sem. Törvényhozásbeli oka van. Mint ismeretes, 2011-ben jött létre a Magyar Művészeti Akadémia köztestületként, és a Magyar Művészeti Akadémia kulturális-stratégiai szerepének megerősítéséről szóló 1690/2012. (XII. 29.) Korm. határozat előírta az együttműködés szükségességét a Nemzeti Filmalappal, a Bethlen Gábor Alappal, az MTVA-val és az NKA-val. Amikor én az NKA alelnöki székét 2014 júniusában elfoglaltam, még arról volt szó, hogy az NKA megszűnne, és talán az lenne a legcélszerűbb, ha beolvadna az MMA-ba. S ekkor elkezdődött egy hosszas tárgyalás-sorozat. Nekem az volt a meggyőződés, és most is az, hogy a Nemzeti Kulturális Alap azon nagyon kevés intézmény

egyike, amely lényegében a rendszerváltoztatás óta, egész pontosan 23 éve jól működik. Létrehozásában és működésében első elnöke, Fekete György oroszlanrészt vállalt. Mint ismeretes, ő most az MMA elnöke. Mi rögtön meg is egyeztünk abban, hogy az NKA olyan érték, amelynek mindenképpen fenn kell maradnia. Többről van itt szó, mint egy pénzosztási tevékenységről, ezért inkább azt kell kidolgozni a beolvadás helyett, hogy milyen módon tudna az MMA részt venni az alap munkájában. Így született meg a döntés tavaly decemberben, hogy az MMA 1/3-nyi részt kap a kollégiumokban és a Bizottságban. Ez utóbbi az NKA vezető testülete. Elindult a munka, ám ezzel egyidejűleg a szakma részéről elég sok jelzés érkezett arról, hogy a szakmai munkának korlátai vannak, és ez nem jó.

■ Mit értsünk ezen?

– Például azt kifogásolták, hogy a vizuális művészetek kollégiumában, vagy a tánc-, és színházművészet kollégiumában a kurátorok között kevés olyan ember van, aki az adott szakterület avatott ismerője. Egy-egy ilyen kollégium ugyanis sok részterületet fog össze. Mondjuk a zenei kollégiumban könnyűzenével foglalkozók is ülnek, meg komolyzenével foglalkozók is, és nyilvánvaló, hogy egy könnyűzenész nem feltétlenül fog komolyzenei kérdésekben jól dönteni. Emiatt az történt, hogy névlegesen ugyan kollektív döntés született egy-egy ügyben, de valójában egy-két ember döntött ezekről a pályázatokról. Tehát a szakma hangját meghallva született meg az a döntés, hogy a korábbi tíz helyett tizenhét szakmai kollégium legyen, és három ideig-

lenes. Szakkifejezésként használatos a művészeti és nem művészeti főtematikájú kollégiumok meghatározás is, bár én nem helyeslem ezt a fajta megkülönböztetést. Hogy mindenki számára érthető legyen, mondok egy példát. Van ugyebár az előbb emlegetett zeneművészet kollégiuma, ahová a komolyzene és a népzene tartozik, és ez művészeti főtematikájúnak számít. Ide egyharmadnyi kurátort küld a Magyar Művészeti Akadémia. És van könnyűzenei kollégium, amely nem számít művészeti főtematikájú kollégiumnak, bár nekem meggyőződésem, hogy a könnyűzene ugyanúgy művészet, mint a komoly, feltéve, ha igényesen művelik. Itt annyi csak a különbség, hogy ezekbe az úgynevezett nem művészeti főtematikájú kollégiumokba mindössze egy főt delegál az MMA. Egyébként a változásokhoz tartozik, hogy mindenütt csökkentettük a kurátorok létszámát, de azt gondolom, szakmai döntés történt. S van még egy fontos változás, ami nagy vihart kavart. Az úgynevezett folyóirat-kiadás kollégiumának a megszüntetése. Sokan nem értik, miért történt ez. A Magyar Nemzetben például meg is jelent, hogy kulturális rendezvényektől és alkotóktól kell pénzt elvonnia az NKA szakmai kollégiumainak, ha biztosítani akarják a folyóiratok működését. A helyzet viszont az, hogy az NKA sajnos évről évre kevesebb pénzt tud elosztani, hiszen fő bevétele, az ötös lottó játékadójának a 90 százaléka. Igen ám, de az euro-lottó bevezetésével ez egy lassan csökkenő összeg.

■ Mármint azért, mert kevesebben ötös-lottóznak?

– Igen. Tudni kell azt is, hogy a Cseh Tamás ideiglenes kollégium, meg az idén létrejött Halmos Béla ideiglenes kollégium az üres adathordozók díjának 25 százalékából gazdálkodhat, de a fő kollégiumok az említett ötös lottó nyereményadójából működnek. Az NKA működésének legfontosabb jellemzőiről a Bizottság dönt, az elnökkel, Balog miniszter úrral egyeztetve. S mert enyhén csökkenő összegekről van szó, nyilvánvaló, hogy valaki mindenképpen kevesebb pénzhez jut. Ami a folyóirat-kiadás kollégiumának a megszüntetését illeti, arról azt kell tudni, hogy korábban az volt az elgondolás, jöjjön létre ez a folyóirat-kiadás kollégium, ahová mindenfajta folyóirat pályázhat. Zenei, képzőművészeti, fotóművészeti, és így tovább. A kollégium a Bizottság által meghatározott összegből gazdálkodhat, a folyóiratok pedig döntések el egymás között, melyik a támogatásra érdemes, s melyik nem. Azt is szeretttük volna, ha minél több folyóiratot át tudunk terelni az on-line kiadásra. Csakhogy ez az elgondolás nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, hiszen érdemben nem történt változás.

■ *Ez nem lep meg engem. A papír-alapú folyóirat fogyasztó népesség zöme szerintem*

nem a legfiatalabb nemzedékhez tartozik, és – bocsánat – de úgy szoktam mondani, ez a nemzedék nem szívesen vonul ágyba egy lappal, egy újsággal viszont igen.

– Ez így van. A folyóiratok ügyéhez az is hozzátartozik, hogy törvény szerint mi, tehát az NKA, nem lehetünk a lapok fenntartói. Mi csak a pályázatok alapján biztosíthatunk pénzt, de nem lehetünk egyedüli fenntartója a lapoknak. Tehát nekik más forrásokat is kell szereznük. Én megértem, nagyon is megértem, hogy ha a folyóiratok nem tudnak támogatást szerezni, akkor az utolsó reményük az NKA-ban van. S ha tölünk se kapnak pénzt, akkor ez egyet jelent a roló lehúzásával. De az NKA nem tehető ezért felelőssé. Minden folyóiratnak van egy alapítója, van olvasótábora, tehát elsősorban e területeken kell keresniük a megoldást. Mivel azonban nem gyarapszik a rendelkezésünkre álló összeg, ezért az a döntés született, hogy mégis csak jobb, ha a folyóiratok visszakérülnek a saját szakmai kollégiumukhoz, azaz nem egymással versenyeznek a legkülönbözőbb tematikájú lapok, hanem a megfelelő kollégiumokhoz kerülve maga a szakma döntse el, melyik mennyire fajsúlyos a hasonzorú lapok közül. Épp a minap adtunk ki egy közleményt, miszerint a Bizottság megszavazott

egy 350 milliós összeget, amely nagyjából annyi volt, mint minden esztendőben a lapok számára kiírt egyéves pályázati pénz, és azt mondtuk a kollégiumoknak, döntsetek el ők – tehát ne a Bizottság, az NKA vezető testülete döntson, hanem ők – hogy kívának-e a saját keretükből is pénzt adni a folyóiratoknak, vagy sem. Volt olyan kollégium, amely adott, és volt olyan, amelyik nem. Ebből aztán az a végeredmény jött ki, hogy összességében plusz 158 millió forintot kaptak a folyóiratok, azaz összesen több mint fél milliárd forintból tudnak gazdálkodni. S most az a vád, hogy így más alkotásoktól veszik el a pénzt. De hozzáteszem, úgy is más alkotóktól veszik el, ha a Bizottság dönt! Hiszen a rendelkezésre álló pénz mennyisége adott. Szerintem jobb, ha a szűkebben vett szakma dönti el, melyik folyóirat a fontosabb, tehát meggyőződésem, hogy jó döntés született, és az is biztos, az NKA sem rövid, sem hosszútávon nem tudja a folyóirat kiadás igényét kielégíteni, ha csak jelentősen nem bővülnek a bevételi források.

■ *Nem véletlenül kezdtük úgy a beszélgetést, hogy a pénz mindig kevés, avagy sok az eskimó és kevés a főka. Ezek után a magyar ember nemigen lepődik meg, és gondo-*

TISZTELETJEGGYEL

Hamis a szó...

(Egy volt rádióelnök a Magyar Rádió zenei együtteseinek kálváriájáról)

Egyik kedvenc filmemben, a Sörgyári capriccio-ban van egy jelenet, melyben a világszép Mariska és sógora, Pepin bácsi, megérezvén az idők szavát – az 1900-as évek első harmadában járunk – mindent ész nélkül rövidíteni kezdenek. Az asztal lábait, Mariska fenékig érő szőke hajzuhatagát, ám nem nagy eredménnyel. A lábak nem sikerednek egyforma hosszúságúra, az asztal billeg, Mariska hajvágatása pedig a férjnél nem arat sikert. Jön is a büntetés, a ház ura térdére fektetve fenekeli el gyönyörű nejét. Hosszú hajjal még szebb volt ugyanis. Nos, ha éppen humoromnál vagyok, ez a jelenet jut eszembe a Magyar Rádió zenei együtteseinek tönkretételét szemlélve. Rosszabb napjaim gondolatait nem idézném itt most. A zenei együttesek „rövidítése” 2006 után

kezdődött. Hogy a Magyar Rádió – bocsánat MR – akkor hivatalba lépő elnöke milyen megfontolásból gondolta úgy, hogy egy énekkart és egy zenekart, melyek hosszú időn át számos világsikert arattak, megkurtítson, magyarán lehetetlenné tegyen, arra nem derült fény. Valószínű spórolásból. Erre ma Magyarországon minden esetben lehet hivatkozni, függetlenül attól, hogy amúgy számos esztelen pazarlásnak lehetünk szemtanúi. Emlékszem az akkori érvekre. Ezek egyike az volt, hogy ha majd kell, az „utcaról”, azaz más együttesekből, vagy szabadúszó muzsikusokból töltsék fel az együtteseket. Zeneszeretőknek, tehát a ZeneKar olvasóinak aligha kell bizonygatni, miért ostoba és káros, az együttesek tagjai számára pedig miért lélekromboló egy ilyen intézkedés. A Magyar Rádió – bocsánat, emer – akkori elnöke előszeretettel hivatkozik arra, sőt, tudomásom szerint pénzt is követel azért, mert mérsékelte az intézmény kiadásait, azaz sok pénzt megspórolt, melyből neki jutalomképpen tetemes összeg járna. Azt nem tudom, megnyerte-e a csatát, és zsebre tette-e a

százmilliónál is több, szerinte neki járó összeget. Azt viszont tudom, úgy mindenki tud spórolni, hogy kirugdal szerinte felesleges embereket. Mert ez esetben ez történt. Több dolgozót elbocsátottak, másokat idő előtt nyugdíjba küldtek, és a műsorszerkezetet is „egyszerűsítették”. Az énekkart megfélemték, inkább úgy mondanám, lefejezték, az együttesek tagjait számos alkalommal megalázták, fölösleges tárgynak tekintették. Hogy ezt meg lehetett csinálni, azóta sem fér a fejembe. Nem csak azért, mert ésszerű és elfogadható magyarázatot egyetlen intézkedésre sem hallottunk, és ez is megalázó, hanem azért sem, mert én azok közé tartozom, akik úgy gondolják, a művészeket nagyon kell szeretnünk. Mert ők azok, akik megkönnyítik és megszépítik produkcióikkal az életünket, és azt mutatják meg belőle, amiért valójában élni érdemes.

Tönkretenni valamit egy pillanat műve. Újra felépíteni már sokkal-sokkal nehezebb, bizonyos esetekben pedig, amikor a folyamatosság megszakad, lehetetlen is. Jót mindig lehet alkotni. Ám azt a történelmi

lom ön sem, ha elsorolom, hogy vannak, akik túltreprezentálnak tartják az MMA-t a kollégiumokban és a Bizottságban, valamint, ha felteszik a kérdést, hogy vajon az MMA hozzájárul-e saját vagyonából a támogatási kerethez.

– Nem lepődtem meg, valóban. Az első kérdésre az a válasz, hogy tény, a korábbi rendszerben is csaknem egyharmad része a kurátoroknak MMA tag volt. Ám elképzelhető az is, hogy holnap a miniszter, vagy a szakma által jelölt valamennyi kurátor felvételét nyer az MMA-ba, és onnét kezdve százszázaléknyi lesz az MMA tag a kollégiumokban. Ez persze abszurd, de elvileg elképzelhető lehetőség. A kérdés nem ez. Az MMA ugyanis azt vesz fel tagjai sorába, akit akar. A kérdés az, hogy ki kit delegál. A törvény szerint mind a kollégiumokban, mind a Bizottságban egyharmad rész az MMA által delegált személy. Hozzáteszem, az MMA megteheti, hogy nem a tagjai közül delegál valakit. Ugyanúgy a miniszter is megteheti, hogy azt delegál, akit jónak lát. Így a 2015-ben elfogadott törvény szelleme és betűje szerint minden kollégiumban és a Bizottságban is egyharmad szakmai delegáltak, egyharmad miniszteri és egyharmad MMA delegáltak kell lennie. Ami a másik kérdést

illeti, én többször is jeleztem, hogy mind politikai, mind gazdasági okból jónak tartanám, ha az MMA találna arra forrásokat, hogy ha belépett a Nemzeti Kulturális Alapba, azaz legitimnek találta az NKA működését, akkor ehhez pluszforrásokat is tudna biztosítani. Ez saját politikai szempontjaiból, és az NKA működése szempontjából is szerencsés fordulat lehetne, de hozzáteszem, ezt a törvény nem írja elő. Ettől fogva az MMA saját döntése, hogy befizet-e pénzt a Nemzeti Kulturális Alapba, vagy sem, éppúgy, mint ahogy bármelyik ide delegáló szakmai szervezet, vagy bármelyik magánszemély is megteheti ugyanezt, ahogy erre volt is már példa.

■ *Régóta foglalkoztat engem egy gondolat. Szerintem mi csodálatos országban élünk. Rengeteg a tehetséges ember, s ez a művészetek minden területére elmondható. Csak hogy az anyagi lehetőségeink végesek. És nem csak nekünk, a világon mindenhol, legfeljebb nem egyformán. Sokszor lehetünk már tanúi annak, amikor a művészeti területek egyes képviselői felháborodásuknak adtak hangot, mert őket – legyenek amatőr színházak, folyóiratok, énekkarok, stb. – nem támogatták közpénzekből, pedig nagyon megérdemelnék, mert tehetségesek,*

és értéket állítanak elő. Igen ám, de ad abszurdum képzeljük csak el, hogy holnaptól mondjuk, mert sok a tehetség, hirtelen ezer amatőr színházat alapítanak, és mind ki-tűnő színvonalon működik. És mindegyik támogatást követel magának. Hát nincs az az ország, amely képes lenne erre! Igazságot itt nagyon nehéz tenni. Én mindig hiányoltam – a kibicnek semmi sem drága – a mindenkori kormányoknak azt a bátorságát, amellyel határozottan kimondanák, hogy mi ezeket és ezeket támogatjuk, de többet, másokat már nem áll módunkban. Mert dönteni mindenképpen kell, és jó lenne világosan megmondani, mire telik, és mire nem. A döntéshez szükséges bátorság hiányozna?

– Nem könnyű kérdés. Az NKA alelnöké-ként mondom, de a felelősség a Bizottságot és az összes kurátort is terheli, nekünk nem csak a pályázók igényét és érdekeit kell szem előtt tartani, hanem azt is, hogy amiből gazdálkodunk, az ugyan átengedett adó, de mégis csak az adófizetők pénze. Hiszen másra is költhetné a kormány ezt az összeget. Ám úgy döntött, hogy erre a célra adja. Ettől fogva azt gondolom, a döntéshozatalban annak is érvényesülnie kell, hogy miként fial, hogyan kamatozik, hogyan érvényesül ez a pénz. Arra biztatom magun-

nyomatosságot, az egymásra épülő évek tudatos munkáját, ami a Magyar Rádió zenei együtteseit jellemezte, visszavarázsolni már nem lehet. Kultúrarombolás persze sokszor történt Magyarországon. Tiltakozások ide-oda, jól működő, összeszokott színházi közösségeket lehetett egy tollvonással szétzavarni, lapokat egyszerű tulajdonoscserevel értéktelenné tenni, az igazi érték, és az ember nemigen számított. A rádiós együttesek esetében sem. Mert rövidítünk. Ész és humánium nélkül. Ez a divat. Úgyhogy száz százalékgig egyetértek Kocsis Zoltánnal és Kovács Jánossal, (ZeneKar 2016/2), csak éppen azt kérdezem, ha ennek a két avatott, zseniális tehetségű embernek nem számít a szava, akkor kié számít egyáltalán? Miért nem számít, hogy világhírű karmesterek, énekes-hangszeres szólisták nyilatkoztak elragadtatással a közös munkák és koncertek után a rádió együtteseiről? Miért nem számít, hogy repertoárjuk az elmúlt évtizedekben olyan zenedarabokat is tartalmazott, amelyeket senki más nem adott elő? Miért nem számít, hogy a kortárs zene interpretálása

egyik fontos feladatuk volt, és ezt kitűnően teljesítették? Miért nem vették észre az illetékesek, hogy a közszolgálati Magyar Rádió együttese is közszolgák? Nagy-nagy alázattal! Miért? Sok pénze a közszolgálati médiumoknak sosem volt. (Vigyázat, nem napjainkról beszélek!) Abban a négy esztendőben, ameddig én feleltem az együttesekért is, ha szegények voltunk is, mégis jutott pénz arra, hogy elmenjünk a zenészekkel az elszakított országrészek lakóihoz, Erdélybe, Felvidékre, Szlovéniába, de még a távoli Örményországba is. Ez is közszolgálat volt. A közönségikerekről kérdezzék meg a művészeinket. Meg a teltházás koncertekről. Itt Magyarországon sokan, sokszor emlegetik a nyugati példákat. Engem ez többnyire idegesít, de most kérdezem, vajon mi lenne, ha mondjuk, a bajor rádiózenekart szélnek eresztenék, vagy éppen megfeleznék? Szerintem botrány. Nálunk? Semmi. Nagy baklövés után is bizalmat kapnak a zenéhez, a művészetekhez semmit nem értő „rövidítők”, meg az örökösen átszervezők. És tovább pazarolják értékeinket, teszik szerencsétlenné, vagy

kényszerűségből külföldre száműzik tehetségeinket. Nem olyan régen, egy közönségtalálkozón furcsa kérdést kaptam a közönség egyik tagjától. Miért van annyi nem tetsző jelenség életünk számos területén, amikor józan paraszti ésszel jobban is lehetne csinálni? Néhány másodpercig hallgattam, nem igazán éreztem magam illetékesnek a válaszadásra, de aztán szimpla állampolgári jogon úgy döntöttem, kibököm, amit gondolok. A válasz egyszerű: mert nem a megfelelő emberek vannak a megfelelő helyeken. Talán nem jártam messze az igazságtól.

Mariska, amikor világszép hajától megszabadult, és már az elfeneklésén is túl volt, édes-szerelmesen hozzábújt a férjéhez, és megsúgta, gyarapodni fognak. Szíve alatt egy gyermek készül arra, hogy megszülessen. Az ész nélküli rövidítés miatt érzett harag közös boldogságba fordult. No, ez a filmbéli szeretet és belátás hiányzik a művészekről és a művészetekről szóló döntésekből. Vagy az elfenekelés is?

Kondor Katalin

kat, indítsunk olyan programokat, amelyek önmagukon túlmutatnak, az egész szakmát felpezsdítik, és remélhetőleg további pénzeket is megmozgatnak.

■ Hadd kérjek példát erre...

– Három ilyen nagy program is van. Az egyik a Cseh Tamás, a másik a Halmos Béla program, és az ehhez kapcsolódó köz-média feladatai. A Cseh Tamás program számára az idén közel egy milliárd forint a rendelkezésre álló pénz. De ez nem csak arra jó, hogy az ide pályázó zenekarok elkészíthessék lemezeiket, videoklipjüket, hanem arra is, hogy klubtámogató, a helyi médiát támogató, a nemzetközi piacra segítő programok is megvalósulhassanak belőle. Ha egy klub kap arra pénzt, hogy egy zenekar ott szerepelhessen, az nem csak a zenekarnak jó, hanem azt a célt is szolgálja, hogy az emberek élő zenét hallgathassanak, hiszen azt tapasztaltuk, egyre kevesebb az élő zene bemutatkozási lehetősége az országban. Tehát visszatérhet az élet a klubokba. Ugyanígy a Halmos programot szándékosan összekapcsoltuk a „gyerekpáva” programmal, amely ugye televíziós produkció, de ehhez kapcsolódik egy táncház-támogató, és a népzenei kísérlete-

ket támogató program is. Nem folytatom, rengeteg tervünk van, amely magasabb rendű kulturális célt is szolgál.

■ *Ha jól értettem, akkor egy ilyen esemény, egy ilyen program képes felpezsdíteni egy művelődési ház, de akár egy régió életét is azzal, hogy megpróbálják a rendelkezésre álló pénzt egyben tartani, magyarán nem szétaprózni.*

– Igen. Most már a Cseh Tamás program második esztendejébe léptünk, és a legádázabb ellenfelei is elismerik, hogy jó helyen van a pénz, mert a zeneipar egészét megmozgatja. S hadd tegyem hozzá, az NKA idén is ötven millióval támogatja a Virtuózokat. Itt sem csak az a cél, hogy a tehetséges fiatal muzsikuskokat megnézzük a televízióban, hanem kultúrpolitikai célokat is szolgálva azt szeretnénk, hogy a kiválasztott gyerekekből koncertező, nagy művészek legyenek.

■ *Remélem az is hozadéka lesz a Virtuózoknak, hogy egyre több szülő iratja be gyerekeit zenét tanulni, még akkor is, ha nem lesz belőle művész, hanem „csak” zeneértő, zenét szerető ember. No, de ugorjunk egy másik területre! Balog miniszter úr létrehozott*

egy munkabizottságot a Magyar Rádió – elnézést, hogy így nevezem, holott ez a név jogilag sajnos már nem létezik – zenei együttesei gondjainak megoldására. Sok-sok évtizeden át volt az ország zeneszeretőinek kedvence az énekkar, a gyerekkórus és a zenekar, aztán jöttek kultúragyilkosok, és tönkre tették az együtteseket. Nemrégiben Kocsis Zoltán zongoraművész, karmester és Kovács János karmester éppen e lap hasábjain fejtette ki véleményét minderről. Van remény arra, hogy helyreálljon a „világ rendje” e tekintetben?

– Kétségtelen, hogy van egy nemzetközi tendencia, amely azt jelzi, az állami fenntartású szimfonikus zenekarok és énekkarok ideje lejárában van. Ezek a zenei együttesek azzal a céllal jöttek létre, hogy azok az emberek, akiknek nincs meg az anyagi lehetősége koncertekre járni, kapjanak egyfajta kulturális alapellátást a rádió segítségével.

■ *És ezt a feladatot világszínvonalon teljesítették is! Közzolgálatot láttak el. S egyebek közt az is kötelességük volt, hogy a kortárs zeneszerzők műveit rögzítsék az utókor számára.*

– Így van. Amikor megtörtént a Magyar Televízió, a Duna Televízió és a Magyar Rádió összevonása, s 2011-ben létrejött a jogutód MTVA, akkor ez utóbbi a zenei együttesek fenntartásának feladatát is megörökölte. Majd hamarosan, nyugati mintára, elkezdődött a tematikus csatornák létrehozása. Ez jelentős költséggel járt. A zenei együttesek kétségtelenül alulfinanszírozottak, és egyéb gondok is vannak. A miniszter valóban létrehozott egy bizottságot, de jelenleg még csak arról tudok beszámolni, hogy föltérképeztük a helyzetet, megnéztük, milyen mozgásterünk van. Tudni kell, hogy a médiatörvény lehetőséget ad akár a fenntartó váltásra is. Lehetőségek tehát vannak, és megvan az akarat is arra, hogy javítsunk a helyzeten. Ezen dolgozunk. Mi egy öröklött helyzetet próbálunk kezelni, azt pedig fontos leszögezni, hogy az együttesek megszüntetése szóba se kerül.

■ *Sokan és kíváncsian várjuk az eredményeket. S csak annyit teszek hozzá, hogy értéket megszüntetni bűn. Az együttesek ellehetetlenítése tehát bűn volt. Ha pedig csak a mai közszolgálati rádió műsorait nézzük, a Dankó Rádió, és a Bartók Rádió ez idő tájt is jórészt a rádiós zenei együttesek évek alatt felhalmozódott és rögzített produkcióiból él.*

(Kondor Katalin)

Az airberlin járatain rövidesen kézipoggyászként szállíthatók a hegedűk

A légitársaság a vonósok felől mostanában érkező kritikákra reagálva módosítja szigorú szabályait

A vonós közösség nyomásának engedve az airberlin megváltoztatja a hangszerek szállítására vonatkozó szabályzatát.

A légitársaság szigorú előírásai jelenleg utasonként egy darab, legfeljebb 55 x 40 x 23 cm méretű kézipoggyászt engedélyeznek. A méretkorlátozás miatt az értékes hangszereiket kézi poggyászként szállítani kívánó hegedűsök és brácsások eddig kénytelenek voltak még egy helyért fizetni.

Az airberlin azonban arról tájékoztatta lapunkat, hogy néhány héten belül új, hangszerbarát előírásokat vezetnek be:

„Utasaink elégedettsége kiemelten fontos számunkra” – olvasható a légitársaság hivatalos közleményében. „Visszajelzéseik alapján az airberlin csoport módosítja a hegedűkre és kis méretű hangszerekre vonatkozó kézipoggyász-szabályzatát. Rövidesen a 86 x 33 x 23 cm méretet meg nem haladó hangszerek kézipoggyászként lesznek szállíthatók. Utasaink minden járatunkon egy kézipoggyászt vihetnek fel magukkal a repülőgépre.”

Az airberlin szóvivője további tájékoztatásul a következőket mondta el lapunknak:

„A fenti módosítások az airberlin csoport járataira egyénileg jegyet váltó utasainkra vonatkoznak. A csoportosan utazóknak azt javasoljuk, hogy az utazás megkezdése előtt vegyék fel a kapcsolatot az airberlin ügyfélszolgálatával, hogy az egész csoport számára előnyös megoldást találhassanak. A Dash Q400 repülőgéppel teljesített járatainkon egyénileg bíráljuk el, hogy a hegedűk és egyéb hangszerek felvihetők-e az utastérbe, mivel az ülések feletti poggyásztároló rekeszek a megszokottnál kisebb kapacitásúak.”

Az airberlin mostani lépése egybecseng a Norwegian Air február elején életbe léptetett módosításaival, valamint az Air Canada 2014-es intézkedésével, amikor korrigálták a kézipoggyászokra addig vonatkozó következtelen szabályait.

Forrás:

<http://www.thestradd.com/cpt-latests/airberlin-changes-hand-baggage-restrictions-to-allow-violins-in-the-cabin/>